

gk 84 bok a

Pris 10 Øre.

Glade Kalle's

Vise

om

hans Liv og Vandring

i

Norge og Sverige.

Oversat af J—.

Mell. Visen om Bergensbanen.

Jeg var en liden livad Poik, fra Da'arne jeg kom,
jeg vilde ud i Verden, at se mig nu lidt om.
Jeg tyktes, jeg var altfor god, derhjemme gaa og grave Jord;
jeg vilde op i høie Nord, — at bli en Mand saa stor.

Min Reise gjennem Sverige, den gik nok meget bra;
lidt Øl og saa lidt Brændevin jeg fik for hver en Da'.
Jeg gik og spekulerede, mens Jar og Mor sunderede,
om de mig skulde mere se, — det sker vel aldrig mer. —

Men da jeg kom til Norge, jeg straks Arbeide fik;
da glemte jeg nok Hjemmet, — thi alting vel mig gik.
Jeg Venner søgte, Venner fandt, en Fæstemø var deriblandt;
hun vilde, Kalle skulde bli en Vglemand paa Kant!

Men da jeg havde været i Norge vel et Aar
fik Kalle straks erfare, hvad Kjærlighed formaar;
thi han blev stilt fra Flickan, fra Flaaskerne og „Brifkan“
— han blev jo dømt at sidde i Fængslet et Aar!

Men der jeg havde været i Fængslet et Aar,
saa findes tunge Tanker, naar jeg i Cellen gaar;
thi lille Bennens brune Haar for mig i mine Tanker staar!
Dg derfor tænkte jeg som saa: — bag Mur er tungt at gaa.

2/ ar

Men da jeg kom fra Gellen, en Reise fri jeg fik,
helt ifra Kristiania til Dalarne det gif. —
Nu har jeg faret rundt omkring i hele Scandinavien;
nu er jeg atter hos min Ven — i Dalarne igjen!

Paa Allerød dag arbeidet jeg paa Grund til en Fabrik;
vi tjente ingen Penge der, man bliver ikke rig.
Saa tar jeg Maran paa min Ryg og vandrer nu fornøid og tryg,
med lyse Minder let og glad til Jæble store Stad.

Men da jeg kom til Jæble, jeg ei Arbeide fik,
og nu min Vandringsreise gjennem Nordre Upland gif.
Jeg gif mig halt, jeg frøs og svalt, jeg laa i Laden —
huf, saa kalt!
Men det faar Uplandsbønderne paa Dommelig betalt.

Da vil den gode Herre til Bonden si som saa:
J gav ei Kalle Føde, J lod ham ude staa,
Marsch! — nu affted til Beltzebub, der stegt J blir med
Stub og Stub;
den store, lyse Glædeshal staar kvar for glade Kal'!

Det var en Lördags Kvæld.

(Egen Melodi)

Det var en Lördagskvæl,
jeg lagde mig paa Sengen,
jeg drømte at jeg laa
i lilla Bennens Arme.
Men da jeg vaagnede,
da var du langt fra mig,
da rørte sig mit Blod
og alt, som var i mig.

Hadde jeg dig aldrig seet,
tilfreds jeg havde været;
thi dine Dine blaa
de haver mig bedraget.
Ja, dine Dine blaa
og Kinderne saa rød',
de har bedraget mig,
o, gid, at jeg var død.

(Eftertryk forbydes).